

Thoáng chốc, câu chuyện tâm sự ra trên biển Đông năm nào, nay đã trôi qua 22 năm thật nhanh chóng. Thời gian dài quá, những cảm xúc mà tôi nhớ lại chuyện vượt biển đầy gian lao nguy khó đi tìm tị nạn do đó, lòng tôi lại thấy rõ ràng tình chi tiết tất cả những gì xảy ra hôm qua, cùng với những cảm giác của tôi, bởi khi đó rời khỏi quê hương tôi đi dạt dàng tuôn ra, câu chuyện tôi đi dạt dàng cảm thấy như quên đi. Không biết tôi khóc vì chuyện gì cho thân phận lưu lạc tha hương của chính mình hay cho những linh hồn thuyền nhân năm xưa nay đã khuất ?

Câu chuyện xảy ra hồi tháng 5 năm 1981, vào thời gian mà các cơ quan hành chính cũng như dân số của Bộ Quy hoạch Dân số đang rên rặt chuồn bọ nhện cho ngày 10 Lao Động, chuyện canh phòng nghiêm ngặt những chuyện vượt biên có hồi nào thì cũng là lúc gia đình của chúng tôi đã phải rời đi và âm thầm chia tay nhau trong nỗi cảm động. Bởi vì chân tôi như có một sự vô tình trì kéo lại, khi nào cho tôi không thể nào dạt dàng bước đi mà ngăn bước những giọt nước mắt bụi bụi, trong khi mà tôi cố ghé sát bên tai tôi căn dặn đi đi. Một lần nữa là một lần cách biệt. Không biết rằng chuyện đi này có còn có hồi đi chúng tôi gặp lại được nhau hay là một lần chia tay là một lần cách biệt nghìn trùng. Tôi đứng nhìn nhìn với hai hàng nước mắt trào ra làm nhòe nhòe tất cả các cảnh vật chung quanh lúc đó, hai tay tôi cố níu chặt lấy cánh tay mẹ giống y như ngày đầu tiên năm nào, mà dặn tôi dặn trẻ con học. Hình như mẹ tôi cũng đang khóc. Đôi mắt mẹ như tôi và tôi nhìn nhau trong. Mẹ tôi căn dặn tôi đi đi trong lúc hai cánh tay của mẹ vòng ra như ôm tròn lấy người tôi mãi mãi không buông rời, càng làm cho tôi cảm thấy những nỗi đau, cảm nhận hôn biệt cứ lúc nào. Cho nên giây phút chia ly đầy nỗi cảm động này, tôi mãi thấy thấm thía câu tục ngữ ca dao mà tôi đã học ngày nào :

" Công cha như núi Thái Sơn, Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra..."

Nếu không vì những biển đời đầy tài khố khe của nhà cảm quy hoạch Dân số như mẹ đã đầy Miền Nam và cảm nhận vào con đường thật lười thoái hóa, đối kháng cùng với một tình trạng dân số đen tối, có lẽ bản thân tôi học rồi như gia đình khác đã không phải chua xót trôi qua những phút chia ly đầy nỗi cảm động như thế này và chắc hẳn sẽ không bao giờ phải liúu mình như một, lao thân vào một chuyện vượt biển đầy gian lao thật thách, một sự sống chết như chuyện đi đến như mà tôi đã trôi qua, chắc hẳn sẽ có một tình cha mẹ đành lòng nuốt trôi niềm đau đớn, đành dằn dặt cho những đứa con thân yêu như tất cả mình phải ra đi mà không biết đến ngày trở về.

Trên con đường ra đi, biết bao đêm tôi đã âm thầm khóc hết nỗi cảm động, biết bao ngày tôi vẫn cứ nghĩ còn thì thật tha thiết với việc chung quanh chỉ vì trong lòng tôi không hề quên xa rời cha mẹ thân yêu của mình, không hề quên đi những tháng ngày êm đềm thấm thía trong ngôi nhà ấm áp

Có cha mẹ, có chúng bạn thì lòng tung tăng vui vẻ chơi đùa, chơi vì nỗi lo sợ cùng lúc khi tôi nghĩ đến những ngày đêm lên đèn mình trên con thuyền vượt biển bé nhỏ mà không biết ai có thể đoán chắc được số phận may rủi sẽ như thế nào. Quả là một chuyến đi đầy thách thức, rủi ro... Có nhiều đêm tôi trốn trốn không tài nào ngủ được. Tôi trốn trốn vì những nguy hiểm đe dọa và những xúc cảm khi nghĩ đến không có mẹ không có cha bên cạnh một chuyến đi hải hùng, đến nỗi, có lẽ tôi gõ cửa vào lòng mẹ mà thẹn thẹn:

- Mẹ ơi! Con có thể không đi có được không mẹ?

Giọng nói của tôi đầy nỗi nghẹn ngào càng làm cho nỗi lòng mẹ tôi thêm tan nát. Mẹ òa lên khóc lớn khi nhìn cho bà của tôi hết hoàng, cô tôi lên tiếng can thiệp:

- Không được! Con phải ra đi vì đó là con đường sống lại của con đó!

Rồi cô tôi quay sang phía mẹ tôi, cô mừng kh:

- Chắc phải bình tĩnh để cho cháu yên lòng ra đi...

Rồi tất cả mọi việc đã an bài. Tôi không còn lòng dằn nào để yên lòng suy nghĩ về vấn đề này. Chuyến đi phải đến số phận. Dòng đời cứ thế mà trôi đi tôi nghĩ gì mà tôi sắp sửa phải đi đi. Ngày lên đường, tôi nghĩ về gia đình để âm thầm bước chân cùng đi theo với những người khác.

Vào một đêm không trăng sao. Trời tối đen như mực. Tôi bước theo bước đi theo chân người đàn ông hàng đầu, hai người cùng bên cạnh những người thân yêu để vượt qua một cánh rừng rừng.

Vì lo sợ bước đi, người đàn ông hàng đầu chúng tôi không ai dám mang dép để nếu rủi ro có chuyến xẩy ra thì mọi người có thể chạy thoát nhanh. Nhóm người cùng đi với chúng tôi cùng lòng lo sợ theo nhau trong đêm tối, vượt qua những hào hố gập ghềnh, những cành cây khô gãy gai góc.

Hai bàn chân tôi dẫm lên không biết bao nhiêu lần những chông gai đau đớn, những mảnh sành cắt đứt tay vượt đôi bàn chân rướm máu để cùng thì nhóm người của chúng tôi cũng tới được đích. Những đau đớn và phập phồng lúc bấy giờ tuy có ghê gớm thì những cũng chưa thấm thía gì so với những nỗi lo sợ vô vàn khi trốn tránh một đời sống mê mông đang nằm trên tay súng mà tôi biết chắc chắn rằng, rồi đây, không bao lâu nữa, số phận của chúng tôi sẽ phải giao phó cho một đời sống không biết may rủi sẽ như thế nào, chúng tôi sẽ may mắn tìm được được bến bờ. Trời Do hay sẽ vùi chôn xác trong lòng đất để những giá trị này. Tất cả cũng vì hai chữ TĐ DO.

Chi c ghe v t bi n v i m t kích c d li u ch v a đ cho kho ng 60 ng i. Nh ng cu i cùng, li phi tr thêm t i hai m i ng i "căn me"(t c là nh ng ng i v t biên không tr ti n ) n a. Con s th ng đ này t o r t nhi u xáo tr n trong lúc chuy n ng i lên ghe, khi n cho ch t u r t hoang mang và lo s . Trong khi đó, li v a có m t chi c t u tu n ti u duyên phòng đi ki m soát, càng khi n cho không nh ng ch t u mà t t c chúng tôi đ u r t lo s công vi c s b b i , s ph n tù đầy c c kh đã hi n ra trong đ u. Chi c t u tu n duyên ch y xình x ch ch m ch p và chi u đèn r i vào v phía chúng tôi. T t c m i ng i đ u lo s ph p ph ng và s n sàng đ b b t. Nh ng đ ng nh có m t phép l vô cùng nhi m m u, khi n cho chi c t u tu n duyên đã không nhìn th y chúng tôi. " Nó" đã ch y qua ch chi c ghe v t biên c a chúng tôi, đ li nh ng v t sóng tr ng xóa nh p nhô trên con kinh n c ch y bập b nh.

Chi c ghe c a chúng tôi nh nhàng chuy n mình r i b n đ u, t t v t sóng ti n vào bi n kh i.

Qua đ c m t đêm m t ngày, chi c ghe đã ra t i h i ph n. Tôi ngo nh m t nhìn li phía sau, ch th y m t chân tr i mênh mông xa t p, không h nhìn th y b n b xóm làng.

Đêm th hai, đ i đ ng b t đ u n i sóng. T ng con sóng nh p nhô v n cao lên t i đ nh đ u, r i th p sâu xu ng lòng bi n c làm cho chi c ghe m ng manh bé nh c a chúng tôi nh m t cánh lá trôi n i gi a dòng. B u tr i đêm đen k t không m t ánh sao. Không gian th nh tho ng loé lên nh ng ánh ch p c t ngang l ng tr i, ti p theo là ti ng s m, ti ng sét kinh h n t a ra trên lòng bi n đêm đen tăm t i. C n bão nhi t đ i kéo t i d p vui con thuy n bé nh c a chúng tôi trong đêm đen đ y đ e đ a. T ng đ t sóng l n đánh m nh xu ng, làm cho thân ghe v n v o tròng trành nh mu n l t úp trên m t đ i đ ng đang ùng ùng đ y sóng. M i ng i trên ghe th t kinh thì th m van vái Ph t Tr i...

B ng c t u kinh ho ng h n n a khi chúng tôi phát giác ra chi c ghe b ng p n c s p chìm. T t c nh ng ng i đàn ông trên ghe thay phiên nhau tát n c. Nh ng tình tr ng không có đ u hi u khá h n. Cu i cùng, chúng tôi ph i ch n gi i pháp ch đ li trên ghe m t can xăng v i m t can n c u ng. K đ t t c nh ng v t đ ng cá nhân đem theo đ u đ c b xu ng m t bi n cho chi c ghe nh h n, m i mong v t qua đ c c n bão th p t nh t sinh này và m ng ng i m i hy v ng đ c b o đ m.

Sau khi m i th đã đ c b li trong lòng đ i đ ng, chi c ghe m i l t qua đ c t ng đ t sóng cho đ n sáng ngày hôm sau, chúng tôi m i th c s thoát kh i nanh vu t đ y th nh n c a th y th n. Đ n lúc này, bi n l ng sóng êm tr li, nh ng ng i trên ghe chúng tôi m i c m th y v a đói, v a khát v a giá l nh vô cùng. Cái l nh đã th m nh p vào t n m i t bào c a da th t

nhưng chúng tôi có còn gì đâu để mà giúp cho thân thể đỡ cảm áp ngoài nhưng lại cảm u kinh và nhưng đi u tha thiệt khốn vãi. Phấn nhưng cảm tất cảm mọi người chúng tôi là đi tìm kiếm tìm kiếm chút nhưng khô nào đó may ra còn sót lại. Nhưng hỡi ! Tất cả gói to gói nhỏ mà chúng tôi mang theo bên mình đều đã quẳng xuống biển trong đêm hốt cảm, để rồi giờ đây chỉ còn biết nhìn nhau ngậm ngùi chia sẻ tình cảm đói khát và giá lạnh. Giờ đây gia tài còn lại cảm tất cả chúng tôi chỉ là một ít gạo và một can nước, chỉ để nấu cháo để cùng chia ra mọi người để cảm nếm chén cảm hỡi mà níu kéo sống sống qua thêm để cảm một ngày.

Đêm ba lại đến trên một biển đen vô tình tiếng sóng vỗ bì bịch vào thân ghe như tiếng ma quái đe dọa, khi tôi đã sống lại càng thêm sống phập phồng khi nghĩ đến những câu chuyện linh thiêng cảm những người đi biển trên đây kể lại. Tình cảm đói khát lạnh lẽo đẩy lên hành hỡi khi tôi liên tục tiếng tôi mái chèo gia đình với cha mẹ và những bà cảm no lòng, Với những đêm ngày cảm áp trong vòng tay những yêu bao bọc cảm cha mẹ, cảm làng xóm quê hương thân thiệt.

Không biết trong lúc này cha mẹ cảm tôi, các anh em cảm tôi có thể biết rằng tôi đang phải chịu đựng tình cảm đói khát lạnh lẽo cùng với biết bao lo sợ vô hình đến có thể những người đi để cảm.

Trong cảm mê để nghĩ đó, bên tai tôi bỗng nghe có tiếng ai đó khóc than nghe thốt não lòng ai oán ! Tôi với lòng tâm nghe ngóng, nhìn ra để cảm có cảm tiếng khóc bi thiệt cảm tất cả. Rồi những tiếng khóc đó mọi lúc như mọi xa đến, chỉ còn lại lãng đãng tiếng mõ cảm u kinh. Tôi cho rằng, rất có thể chính ghe cảm chúng tôi đã trôi dạt và tôi để cảm một vùng đất liển nào đó. Tôi đứng lên tiếng hỡi người bên cảm thì bỗng có tiếng cảm một thanh niên :

- Bà con hỡi ! Chúng ta đã tới để cảm Thái Lan rồi...Có ai nghe tiếng gõ mõ tiếng kinh không?

Tôi và mọi người cùng xác nhận :

- Có...!

Trên lại xong câu hỡi thì bỗng con gái chúng tôi bỗng trở nên lo lắng khi liên tục tiếng tôi thềm cảm nh sống gạo, nấu chiêng ghe cảm chúng tôi trôi ngang qua hỡi phận Thái Lan và với lại tuấn 17, 18 nh tuấn cảm tôi thì chỉ cảm không thoát khỏi bỗng chúng. Theo phận nhưng tự nhiên, tôi liền lấy nh để cảm trên ghe để trét kín lên khuôn mặt cảm mình để bỗng hỡi tôi cảm Thái Lan khó lòng nhìn thấy, may ra thoát để cảm tại nh.

Tuy nhiên với anh tài công thì mọi việc không phải như chúng tôi đang lo nghĩ. Anh là người nắm chắc la bàn đi biển trong tay, cho nên anh biết chắc chắn chúng tôi không đi vào hàng Thái Lan. Với nhiệm vụ năm kinh nghiệm đi biển, hiểu rõ các hiện tượng trên biển, với những oan hồn u ám trú ngụ trong lòng biển như những hiên tượng linh báo mộng, cho nên anh tài công ôn tồn khuyên nhủ:

- Bà con nên giữ bình tĩnh, người yên mặt chữ, đừng hoang mang đi đừng quá rớt đầu bịt ghe. Chúng ta hiện còn xa đất liền. Ai là người Công Giáo thì hãy đọc kinh. Ai là người Phật Giáo thì cũng cầu siêu cho các oan hồn u ám trú ngụ trên mặt biển này.

Nghe đến đây, tôi buồn thét lên vì sợ. Những người kéo thuyền, quay sang ôm cầu nguyện yên tâm bên cầu. Chúng tôi chèo ghe ai bèo ai cùng khóc thét lên cho những con người bất hạnh, những đứa trẻ bào ruốt thốt cầu chúng mình đã vui thân trong lòng biển như cũng chết vì hai chữ TĐ Do. Trên ghe chúng tôi phớt nhiệm vụ là người Công Giáo cho nên chúng tôi cùng bèo nhau đọc kinh khấn nguyện, và cầu siêu cho các linh hồn chết oan u ám trú ngụ trên mặt biển này.

Vì quá chăm chú cầu nguyện, cảm lòng cảm trí khấn khấn cầu cho các linh hồn, nên tôi không biết những tiếng khóc òa trên mặt biển vang đã chạm đến lúc nào. Chúng tôi chèo thuyền rẽ sóng, sau đó chắc chắn chúng tôi đã nhận có một phép màu nhiệm làm cho chèo thuyền nhanh và rớt êm ái như đang lướt đi trên sông vắng người cùng, vì đói, vì khát, vì lạnh quá mọi người đều thiếp đi trong giấc ngủ chập chồn những tiếng sóng bình an mặt cách kỳ lạ, cho đến khi những tia nắng ấm, êm dịu chiếu xuống chắc chắn chúng tôi làm mọi người lúc bấy giờ mọi người bừng tỉnh giấc... Những cơn chan hòa khiến cho lòng tôi thêm an tâm và thân thể cảm thấy khoan khoái.

Mọi người đã có thể nhìn nhau với niềm vui mừng gặp gỡ tình thân chia sẻ. Chúng tôi cùng nhìn ngắm từng bãi cá Heo như đang chia sẻ niềm vui vô tình. Chúng tôi lên thuyền đi theo hàng chèo chắc chắn đang chèo thuyền.

Cho đến giờ trưa, khi ánh nắng đã chan hòa trên mặt biển như không hề có chuyện gì thì bỗng nhiên có một chiếc thuyền Anh xuất hiện. Chúng tôi đứng lo lắng la hét gọi cùng với đôi khăn trải ghe có vết sơn chữ S.O.S được giăng lên. Chiếc thuyền Anh đã cập sát tôi cảm nhận chắc chắn ghe mong manh bé nhỏ cầu chúng tôi với một chiếc thang dây xuống cho tất cả chúng tôi lên lên đất liền. Chiếc thuyền lên chiếc thuyền xuống đất liền và người chèo mang ký hiệu cầu Anh đầy thân ái, đã ra tay cứu vớt chúng tôi từ một chiếc ghe vớt biển bé nhỏ như một chiếc lá giữa dòng biển rộng mênh mông đầy bất trắc hãi hùng.

Chúng tôi đã có những người trên chiếc tàu Anh đón nhận một cách đầy tình người và những bữa ăn nóng hổi thật sự mà tất cả chúng tôi, có lẽ chưa từng ai đã có những khoảnh khắc khi chúng tôi bước vào chiếc Mi-nam yêu dấu. Chúng tôi đứng trên boong của con tàu nhân đạo đưa một nghìn người vào lòng biển rộng dạt dào kia, thắp pháo trong ánh nắng rực rỡ chói lòa trên làn nước biển là chiếc ghe bé nhỏ đã cứu mang, bảo vệ các sinh mạng chúng tôi trong suốt một ngày nguy hiểm gian khổ vượt qua.

Chúng tôi chỉ biết rằng một hôm tôi nhìn Chúa Phớt đã ban cho chúng tôi có được cơ may thoát hiểm. Nếu không có chiếc tàu Anh ra tay cứu vớt, không biết rồi sẽ ra sao, sẽ phải như chúng tôi rồi sẽ đi về đâu trong lòng biển cả vô tình...

Sau bao nhiêu năm dài sống trên vùng đất tẻ do không có, cả cái đói khổ thê thảm, không biết trong chúng ta, có ai còn nhớ lại khi chúng ta còn đang ngập lặn trong mệnh mang mưa bão và đói khát vượt gian nguy, vượt hàng vạn nỗi kinh hoàng?

Giờ đây, chúng ta hãy thắp lên một nén hương thơm để tưởng niệm những người bạn của các thuyền nhân đã chìm sâu thân xác trong lòng biển cả năm xưa. Chúng tôi mong cho các vong linh bất hạnh không phải đó sớm siêu thoát vinh thăng, sớm được yên nghỉ trên đất nước trời. Những vong linh vì hai chữ Tự Do đã nói lên đầy ý nghĩa và sự can đảm vượt qua biển khơi, khác gì các anh hùng hào kiệt xưa kia đã ghi danh vào trang sử của dân tộc Việt Nam vào thời kỳ bất hạnh vượt qua hành trình biển Đông xuy ra có một không hai trong lịch sử của thế gian cũng như giới người, để cho các thế hệ sau này có thể biết được chí khí của anh hùng của những anh hùng vượt qua tìm Tự Do trên biển cả, vượt qua những cơn bão u ám nhân quyên dân chúng và cảm ơn áo ấm cho toàn dân mà hiện nay còn đang bị Cộng Sản Việt Nam chiếm đoạt. Cũng còn là một pháp luật pháp ngăn chặn áp bức, những người ngã đổ trên đất nước mà những người Cộng Sản với những máy móc đang cai trị trên quê hương yêu dấu của chúng ta.

Chúng tôi xin các vong linh của những thuyền nhân Việt Nam đã vùi thân trong lòng Biển Đông hoang vắng năm nào hãy về đây chúng tôi dám cho tấm lòng của những người bào thân yêu đang tha thiết khẩn nguyện và tưởng niệm về nỗi bất hạnh mà các người bạn linh này đã phải trải qua.

Cali, 4/2/03